

войки сж настоящи ангели за старитѣ родители; тѣ уладжаватѣ тѣхната старостъ и ги примиряватѣ съ нея. Старата двойка, послѣ много отъ положенъ родъ съображения, се спрѣ на една и сжщата мисль: жално за нашитѣ чучулиги. фрѣкнаха тѣ въ вѣщи—добрѣ ли имѣ е на чужбина—на насъ е мѣчно.

Когато тѣзи мисль завладѣ тѣхното сърдце, на вратата се показа Елена, такава пакъ балканска дѣвойка каквато бѣше прѣди единъ мѣсецъ. Бевъ да проговори нито дума, защото да говори не можаше, тя се хвърли при краката на прѣбаба си и прѣдѣло си и заплака хълпишкомъ. Старцитѣ я издигнаха, раицѣлуваха, успокоиха, всичко простиha бевъ даже да питатъ какво се е случило съ нея. Родителското сърдце всѣкога е растворено за дѣтцата когато тѣ прибѣгватъ къмъ него въ нещастие и съ раскаиване; тѣхъ вѣкога ги очакватъ забравяние, утѣшение и милваня. Такова е това сърдце; то се затваря само за ония, които се обръщатъ къмъ него съ самолюбие и неуважение.

Вмѣсто свѣти и мѣрениа Елена слуша утѣшения; ней говорятъ: остана при насъ, нашето село е на страна, чужди хора между насъ нѣма. Но Елена моли да я заведатъ при сестра ѝ въ манастиря: азъ ще посѣдя тамъ нѣколко врѣме, може би ще се върне Петръ Катърджията, а ако не, то азъ сама ще се върна въ Нейково. ще живѣя за прѣдѣдо и прѣбаба, както сестра ми живѣе за Богородица.

Старата жена на Стефана се повамисли.

— Право говори нашата чучулига; предъ своитѣ сжщо е срамно, както и предъ чуждитѣ; по добрѣ за нея до врѣме да не бѣде предъ очитѣ. Въ манастиря ще се изгуби всѣкото минало, и тя ще се върне въ свѣта като новородена.

Старий Стефанъ си подсува мустацитѣ.

— Истина е, жено: ний нѣма да поправимъ нещастieto, а Свѣта Богородица може; нека Елена отива въ манастиря, и още сега на пѣтъ; не сж нужни посрѣщания и испращания за да нѣма приказки.